
KOUDE VOETEN WARM GEVOEL.....(een impressie van een tijdrif)

Dichte wielen wilden alvast het parcours gaan verkenning. De wind waaide ongenadig uit het Noord-Westen op de Houtrakdijk in Enkhuizen. In de verte dobberde de platbodems ongeduldig, wachtend op nu toch echt de eerste toeristen.

Maar ja het virus had en heeft nog veel in zijn greep. Een ander virus waaide welig op deze nu toch niet echt vrolijke startplek van de eerste tijdrif van de Noord-Hollandse wielervereniging West Frisia.

Haakman reed al een paar keer langs, zijn blonde lokken waaide voor zijn gezicht. Hij keek naar mij en mijn aangepaste outfit... "je ziet er niet uit", mompelde hij in het voorbij gaan.

Misschien had hij wel gelijk, maar toen ik een rugnummer op het snelpak deed bij één van mijn renners en even verkeerd prikte, dacht ik bij mezelf, toch wel lekker zo'n muts!

Hup, daar ging een redelijk dure helm over het wegdek, en natuurlijk precies op het gelaadsscherm, die ziet dus straks meerdere keerpunten, dacht ik.

"Vijf, vier, drie, twee".....de vingers van de hand van de starter gingen ritmisch heen en weer! Je zag duidelijk dat hij het meer had gedaan.

De startstreep bleef leeg en duidelijk ontstond er toch enige paniek, nummer 33! Werd er toch ietwat dwingend tegen de wind in geroepen...de woorden vervlogen door een nog meer aanzwellende windstoot uit het Noorden.

"Nog 30 seconden" riep de starter nu toch een beetje hulpeloos, gelukkig daar verscheen de renner, die nog snel zijn shirt richting mij gooide. Ik ving hem handig op, terwijl ik reeds 5 shirtjes in mijn hand hield. Gelukkig dacht ik, kleur geel van West-Frisia, godzijdank geen rood...

Kijkend naar de kluwen opgerolde kleding bedacht ik dat het maar goed is dat we verschillende shirts hebben in het peloton, dat zal dan ook wel de rede zijn!

In een soort vogelvlucht vloog de eerste renner aan mij voorbij. Ik kon duidelijk op de dijk bij de auto's ontwaarde bij wie deze thuishoorde. Kleding werd tevoorschijn gehaald en er werden woorden geroepen. Maar ook die werden door de wind meegenomen en kwamen ergens terecht....

Het snelpak voelde klam en warm aan, "ja het ging goed" vertelde het ritmisch heen en weergaande lichaam aan me. Ik probeerde de spelden uit het rugnummer en pak te halen.

"Er stond toch veel wind", ik knikte stil....

(een verzorger)

